

Ὁ Χρῆστος ἔκανε τὸ σταυρὸ κι' ὅλοι οἱ ρωμοὶ σταυροκοπήθηκαν, καὶ τελειόνοντας τὸ σταυροκόπημα, εἶπε ὁ Χρῆστος :

— Καλῶς σᾶς ἤραμαν καὶ καλῶς μᾶς ἀποδεχτήκαταν, ξαδέρφια τοῦρκοι ! ... Βοήθειά μας ὁ Θεὸς κι' ὁ Ἄη-Γιώργης καὶ μὲ τὴ βοήθειά του οἱ ρωμοὶ νὰ πάρουμε τὴν Πόλη καὶ νὰ διώξουμε τοὺς τούρκους ὡς τὴν Κόκκινη Μηλιά ...¹

Ἀπάνω στὸ « λιὰ » ἓνα « μπάμ ! » ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν πιστόλα τοῦ Μωαμέτη Ζουλάτη, κι' ὁ Χρῆστο Ζουλάτης ἔγειρε καταγῆς σκοτωμένος !

Βοῦϊζαν τὰ κοράκια ἀπάνω στὴ βαλανιδιά ἀπὸ δαιμονισμένη χαρά, καὶ στὴ στιγμή ὁ καθένας ἔβγαλε πιστόλα καὶ σημάδεψε ὁ τοῦρκος ρωμιόν, κι' ὁ ρωμιὸς τοῦρκο ! Ὑστερα ἀπὸ τὲς πιστολιές ἄστραψαν τὰ γιαταγάνια καὶ σὲ μιὰ στιγμή κάτω ἀπὸ τοὺς πένθιμους κι' αἰμόχαρους κρωγμοὺς τῶν κορακιῶν οἱ σαράντα ρωμιοζουλαταῖοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ διπλοῖ τουρκοζουλαταῖοι εἶταν ἄψυχα κουφάρια, καὶ τὸ αἷμα τὸ ρωμαϊκὸ σμίγονταν ἀδελφικὰ μὲ τὸ αἷμα τὸ τούρκικο !

Χαρὰ μεγάλῃ τὰ κοράκια ποῦ γοργοπετοῦσαν γύρα στὰ κορφοκλάδια τῆς βαλανιδιάς.

Ἐχτρα, λύπη καὶ τρομάρα σκέπασαν μὲ μαῦρο σύννεφο τὴν ἀγάπη, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐχαρίστηση· μαῦρα μοιρολόγια ἔσθυσαν τὰ τραγούδια, ἀνελεήμονες κατάρεις ἐπνίξαν τὲς εὐχές, κι' ἐκεῖ ποῦ λίγες στιγμὲς πρὶν χόρευε ἡ ζωὴ καὶ ξεφάντωναν τὰ γέλια, ἐτοιμάστηκε τροφή γιὰ τὰ μνήμχτα καὶ γιὰ τὰ κοράκια.²

Ἐφριξε ὁ τόπος ἀπὸ τὸ φοβερὸ φονικὸ, κι' ἀπὸ τότε ἔμεινε νὰ λέεται σ' ὅλη τὴν Ἠπειρο :

« Ὁ Χριστὸς κι' ὁ Μωαμέτης δὲ γίνονται ξαδέρφια ! »

¹ Συνηθισμένη εὐχὴ τῶν χριστιανῶν Ἠπειρωτῶν. — ² Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι οἱ τουρκοζουλάτες ἔθαψαν τοὺς δικούς τους, τοὺς δὲ ρωμιοζουλάτες τοὺς ἄφησαν ἄταφους καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ κοράκια.

X ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΕΙΣ ΚΑΠΟΙΟΝ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΝ

παρασημοφορηθέντα...

ΜΙΑ φορὰ κ' ἔταν καιρὸ ἐκρεμοῦσαν 'στὸ σταυρὸ
τοὺς λησιὰς· πολὺ σωσίόν !

Τώρα ὅμως τοὺς σταυροὺς τοὺς κρεμοῦν, νὰ σὲ χαρῶ,
εἰς τὰ σιγήθῃ ... τῶν λησιῶν !

ΣΑΤΑΝΑΣ